

URSULA POZNANSKI

TALAMUS

URSULA POZNANSKI

TALAMUS

EDITURA
UNICART

1

Mai erau doar cinci kilometri până acasă la Hannah, iar ploaia nu dădea niciun semn că ar vrea să se oprească. Timo șterse cu o mișcare grăbită picăturile de ploaie de pe vizorul căștii și viră cu scuterul după colțul următor. Urma să ajungă îndată la șosea, iar din proprie experiență știa că acolo se putea circula cu o viteză mai mare.

Oricum întârziase deja, iar în legătură cu asta Hannah nu prea știa de glumă. În multe privințe, era o ființă destul de simplă, însă nu-i plăceau persoanele care întârziu. Iar dacă era supărată, probabil că nici nu s-ar mai fi bucurat de cadoul lui. Era de așteptat ca atât cutia, cât și hârtia de cadou să se fi fleșcăit în rucsacul îmbibat cu apă, fixat pe suportul de bagaje al scuterului.

„Ce cadou mișto“, gândea el, „pentru aceste șase luni și mai mișto petrecute împreună“. Era nerăbdător să-i vadă expresia feței, atunci când îi va oferi cadoul. Să-i vadă privirea și zâmbetul. Își

dăduse a naibii de multă osteneală cu realizarea acestui cadou.

Ploaia se înteeți, răpăind pe stradă, fluxul de aer îi bătea puternic în față, geaca lui era deja pătrunsă de apă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi mers cu autobuzul. Dar acesta circula doar din an în Paște, iar cu scuterul era mult mai distractiv.

Însă nu mai era mult până acolo.

Timo auzi o mașină apropiindu-se în spatele său, accelerând și depășindu-l în clipa următoare. Apa țâșni cu boltă de sub roți. Cu siguranță, Timo urma să aibă nevoie de un duș și de haine uscate. Nu-și imaginase că totul va decurge chiar așa.

Alta acum. Un tractor cu remorcă, ce se târa în fața lui în ritm de melc. Timo șterse iarăși apa de pe vizorul căștii. Făcu o manevră ușoară spre stânga, ca să se asigure că din sens opus nu venea nimic.

Da. Șoseaua era liberă, nu se vedeau faruri venind spre el și mai era încă mult până la următoarea curbă.

Respiră adânc, intră pe contrasens și accelerează cu toată puterea scuterului. Ia te uită, chiar se poate. Cât ai zice pește, avea să treacă de tractor, apoi șoseaua se întindea liberă în fața lui.

Chiar în clipa în care Timo voia să reintre pe banda sa de mers, roata din spate a scuterului derapă. Timo simți cum se dezzechilibra spre tractor și își mută, din reflex, centrul de greutate,

încercând din răspuțeri să nu cadă. În cele din urmă, îndreptă scuterul – ce nebunie, a fost cât pe ce!

Din fericire, rucsacul nu căzuse de pe suportul pentru bagaje, iar Timo se asigură de asta cu o mișcare rapidă a mâinii în spate. Cu băgare de seamă, trecu acum pe lângă tractor, inima bătându-i în continuare cu putere – și dintr-odată văzu un obstacol în față: o mașină, cenușie ca ploaia și îngrozitor de aproape.

Mașina intrase în intersecție, cu toate că nu avea prioritate, iar apoi se opri. Timo puse și el frână, intră în derapaj, văzu farurile a căror lumină se reflecta pe șoseaua udă și înțelese că nu mai putea evita o coliziune. Se ridică pe scaunul său, gândindu-se că poate ar fi meritat să încerce să sară peste capota mașinii, poate...

Cu o fracțiune de secundă înainte de impact, timpul se opri. Lovitura parcă venea din depărtare, zdruncinătura puternică ce-l ridicase pe Timo din scaun și-l aruncase peste mașina străină n-a durut deloc.

Zbura. Plutea prin aer. Se gândea cu tristețe la cutia din rucsacul său. Cadoul pentru Hannah. Cu siguranță se stricase.

Apoi a urmat lovitura, întunericul, neantul.

Neantul rămase, străbătut de fulgere trecătoare, luminând întunericul și dispărând într-o clipită.

Fără durere, fără emoții, fără gânduri, fără trecerea timpului. Însă la un moment dat se auzi un sunet. Un piuit sonor, regulat. Venea și-apoi dispărea. O altă apariție din neant: voci. O atingere. Apoi o cădere liniștită înapoi în gol.

Când Timo își reveni din nou, asta se datoră tot unei voci. Părea cunoscută, dar, cu toate că își dădea silința, el tot nu înțelegea ce-i spunea. Cuvintele erau doar niște sunete fără sens. În orice caz, aceste sunete îi făceau bine și îi induceau o stare de somnolență.

La un moment dat simți o atingere, pe care o percepu ca atare. Cineva îl apucase cu putere... de braț?

Conștiința lui plutea nehotărâtă între starea de veghe și uitare, până când se agăță cu putere de ceva. Era o voce, pe care nu voia s-o piardă, care trebuia să rămână. Încercă să deschidă ochii. Zadarnic. Încercă să se miște, măcar puțin, dar fără succes.

Încercă să se apere împotriva neantului, care părea să-l învăluie din nou, dar era prea slăbit.

Data următoare când deveni oarecum conștient, reuși să simtă ceva concret. Percepu fermitatea saltelei pe spate și auzi iarăși piuitul, apoi pași și voci. Ce spuneau încă nu înțelegea.

Și simțea o durere – asta era ceva nou, dar neplăcut. În picioare, în șold, în cap. Mai ales, în

cap. Această durere părea împachetată în vată. Ce noroc! Altfel ar fi fost de nesuportat.

Încercă pentru prima oară să se orienteze. Unde se afla? *Cine* era el? Ce se întâmpla acolo?

Încă nu putea deschide ochii, dar vedea lumina pătrunzându-i printre pleoape.

Reuși chiar să-și miște mâna dreaptă. Cel puțin așa credea el, căci nu putea fi sigur.

Fiecare dintre aceste încercări era extrem de istovitoare. Renunță și-apoi adormi pe loc.

Când se trezi din nou, simți pentru prima oară trecerea timpului. Că dormise și nu fusese doar inconștient. Își mișcă degetele – da, fără îndoială, le putea mișca, iar acum deschise și ochii.

O suprafață luminoasă deasupra lui, aparatură, surse de lumină. Cunoștea aceste lucruri, le mai văzuse cândva pe toate, dar nu-și amintea cum se numesc. De fapt, nu-și amintea absolut nimic, nici măcar propriul nume. Auzi un bâzâit în spatele tâmpelor.

Apoi veni cineva lângă el, îi lumină ochii, făcu o grimasă, spuse ceva. Alte cuvinte fără niciun înțeles.

Lumina îi provocă dureri în cap. Închise ochii. Timo.

Sunetul se repetă în nenumărate nuanțe sonore. Îi era cunoscut, îl auzise deseori. Treptat își dădu seama ce însemna acest cuvânt... sau, mai exact, *cine*.

El însuși era Timo. Adică ceea ce se afla în acest trup, care nu se putea mișca. Sau din contră?

Ridică încet pleoapele, ochii îl dureau din cauza luminii. Și acolo mai era ceva. Cineva.

De parcă amintirea propriului nume acționase un întrerupător, dintr-odată au început să se formeze în mintea sa cuvinte care să denumească tot ceea ce vedea.

Bărbat. Ochelari. Palton. Verde.

Medic.

- Timo, spuse bărbatul, apoi continuă să vorbească - prea mult, prea repede.

Bărbatul plecă, iar în locul său veni... o femeie, care zâmbea și luă mâna lui Timo. I-o strânse, iar el o strânse pe-a ei. Sau, cel puțin, așa credea.

Urmă o ruptură de percepție, o ruptură în timp. Data următoare când privi în sus își văzu mama, care-i strângea mâna. Ea se aplecă spre el, îl sărută, ceva ud îi picură pe față.

Apoi tata. Spuse ceva, dar cuvintele dispărușeră iarăși din lumea lui Timo, care simțea cum conștiința lui se mișca în derivă.

Scufundare. Ieșire la suprafață. Cineva îi mișcă picioarele, mai întâi pe cel drept, apoi pe cel stâng. Ceva îl înțepă în dosul palmei.

Iarăși mama, spunându-i:

- Sunt atât de fericită.

El îi strânse mâna, iar de această dată era sigur că reușise asta.

Timpul se manifesta în continuare foarte ciudat cu el. Nu curgea, ci sărea, făcându-l să se prăbușească în faze de întuneric, despre a căror durată nu putea spune dacă era de secunde sau de zile. Apoi timpul îl azvârli iar la lumină, iar el încercă să-și agațe conștiința de ceva. De furtunile înfipite în corpul său. De piuitul mașinăriilor, până și de durerea surdă din cap.

Nu-i reuși pe o perioadă mai îndelungată, dar după câțva timp se repeta mereu același scenariu, de parcă era absorbit într-o gaură neagră, în care nu exista nimic, nici măcar el însuși.